

Sted hvert Aar dernebe eller i det mindste meget hyppigt. Det tror jeg ikke. Jeg veed ikke rettere, end at man er fuldkommen paa det Nene med, at det virkelig var en Pestepidemi, og jeg tror, skjøndt man i Begyndelsen i den Henseende var af en ganske anden Mening, at man dog egentlig tilsidst er kommen til det Resultat, at det var den almindelige orientalske Pest. Det Resultat er ogsaa den Læge, som efter Justitsministeriets Foranstaltning har været sendt ned til Stedet, kommen til. Han kom rigtignok først til Stedet, efterat Epidemien var ophørt, og efter man havde, saa godt man kunde, udslettet alle Sporene af den. Men de Oplysninger, som han erhvervede ved at tale med Folk dernebe og ved at konferere med de mange andre Læger, der vare udsendte fra næsten alle andre europæiske Stater, førte nærmest til, at man virkelig maa antage, at det havde været den orientalske Pest, som havde været der. Med Hensyn til de mere almindelige Betragtninger, som den ærede Lands- thingsmand fra Horsens (Fessen) gjorde gjælbende, da tror jeg nok, at det kan være, at han i visse Henseender staar noget ene med sin Anskuelse, forsaavidt hans Anskuelse virkelig maatte være den, at vi egentlig ikke skulde gjøre Nogetsomhelst; men i andre Henseender staar han ikke ene med sin Anskuelse, og denne kan meget godt forenes med den, hvorpaa dette Forslag hviler. Jeg tror nemlig ikke, der er Noget, der bestrider, at Smitte ikke er Noget, der mekanisk kommer til ethvert Individ, men at det er Noget, der kun fænger, om jeg maa udtrykke mig saa, hos nogle Individier, som af Grunde, der hidtil have været, ja maaske altid forblive ubekjendte, maa antages at være særlig modtagelige for Smitten. Dette er vistnok almindelig antaget; men det er ingen Grund til ikke at gjøre Noget, synes det mig. At naturligvis ikke alle Mennecker ere modtagelige for Smitte, er ingen ny Opdagelse; Enhver veed, at, naar smitsom Sygdom udbreder sig paa et Sted, angriber den ikke Alle og Enhver, men i Reglen endog kun et Mindretal af Befolkningen. At der maa være særegne Grunde, hvorfor den lader Nogle passere og Andre ikke, Grunde, som man som sagt ikke kjender, er Ting vi let kunne blive enige om. Men paa den anden Side er det vistnok ogsaa antageligt, ialtsald er det paa ingen Maade modbevist, at de fleste epidemiske Sygdomme og deriblandt formodentlig ogsaa Pest, ikke forudsætte andre Betingelser for Smitte hos de enkelte Individier end saadanne, som man finder alle Vegne, hvorsomhelst saadanne Sygdomme bante paa Jorden. Det er naturligvis ikke Forholdet, at alle Mennecker ere disponible til at modtage Sygdommen, men der er en hel Del, og alene den sidste Omstændighed gjør, at man fornuftigvis maa træffe Foranstaltninger for at forhindre saadanne Sygdomme fra at komme herind og udbrede sig. Jeg tror

ikke, at man skal slaa sig til Ro ved at sige, at f. Ex. her i Danmark ville Folk ikke være modtagelige for Pestsygdomme. Det foreligger der ikke det allermindste Bevis for, ligesaa lidt som at andre Steder ville Alle være det. Men skulde Sygdommen komme hertil, er der ingen Grund til at tvivle om, at der vil findes et ganske antageligt Kvantum Personer, der ere modtagelige for Smitte ligesom alle andre Steder i Verden, og derved bliver det retfærdiggjort, at man gjør, hvad man kan, for først og fremmest at hindre saadan Smitte fra at komme ind i Landet. Selv om man har de Anskuelser, som den ærede Landstingsmand har med Hensyn til Smitte og Maaden, hvorpaa Sygdomme udbrede sig, selv om man lægger nok saa megen Vægt paa de hygieiniske Midler til at holde Smitten borte, hvad jeg naturligvis gjør ligesom alle Andre, kan man derfor gjerne erkjende Nødvendigheden af at træffe saadanne afværgende Foranstaltninger, som det er Quarantanelovgivningens Mening at træffe. Derimod kan jeg naturligvis nok forstaa, at der kan være nogen Gradsforsjæl tilstede i Ons Tver, idet nemlig Nogle kunne frygte Smitten mere, og kunne betragte det som mere sikkert, at saadant Noget vil fænge og gribe om sig i stort Omfang, end Andre, og derfor kan man se det i relativt mer eller mindre stort Lys, hvorvidt der er Grund til at befrygte stor Udelæggelse, dersom en af disse her hidtil mere ukjendte Sygdomme skulde komme ind her, men det er dog Ting, som mere høre hjemme paa den individuelle Formodnings Omraade, end at man kan sige, at der foreligger noget sikkert, som man kan stole paa i den Henseende. Det forsigtigste og det sikreste maa være at træffe Foranstaltninger, der ere nogenlunde analoge med de Foranstaltninger, som ere truffene andre Steder, for at sikre sig mod disse Sygdommes Indførelse her i Landet. Hvad angaar de Forholdsregler, som Lovforslaget foreslaar, ere de jo holdte i det Hele dels i Overensstemmelse med, hvad man har, eller hvad man har vænnet sig til, hvad man altsaa antager ikke vil foranledige større Ulemper, end at man i hvert Fald tror at kunne overvinde dem i Fremtiden som hidtil, og dels i Overensstemmelse med de Foranstaltninger, som man andre Steder har truffet, og som det ogsaa af den Grund har en vis Betydning at komme i Overensstemmelse med, at det jo under en saadan Epidemisk større Udbredelse i Europa vilde være meget uheldigt for et lille Land som Danmark, om vi ikke saa omtrentlig fulgte Trop med de andre Lande. Et af de Punkter, som man her særlig har dvælet ved, hvad jeg naturligvis nok havde ventet, er Lovforslagets § 3. Det er jo ganske sikkert et Spørgsmaal, om man bør fastholde Anmeldelsespligten for hvert Stik, der kommer fra „udenrigsk Sted“ — dette antager jeg nemlig er Paragrafens Mening, og det kan gjerne være, at det saa ogsaa vilde være hel-